

Vzpomínání na Pařížskou uličku

...vzpomíná Miroslav Koníček (*1922 +1996)

(zápisky z roku 1994)

Místo, kde jsem v Podolí prožil část dětství a své mládí je Pastviště, kam jsme se s rodiči přestěhovali do nového domu z Chaloupek v roce 1928. Název byl odvozený od pastvisek hus, kachen a koz v blízkosti řeky Olšavy.

Část obce Pastviště se sestává z těchto ulic. První část je ulička od silnice dolů k Olšavě (u Kovaříků vlevo a Huňků nebo Vlachynských vpravo, u Prikrylového část pokračuje k řece). Druhá část je malá ulička od studénky ke Smetanovému. Třetí je hlavní část Pastviště - ulička zvaná *Pařížská*, ta má pokračování vlevo kolem Kapaňového až ke kulturnímu domu a na hlavní silnici k Hloušovému.

Celé Pastviště mělo ve třicátých letech celkem 28 domů a také tolik rodin. Ve svém vzpomínání se chci zaměřit hlavně na tzv. Pařížskou uličku, která čítala v té době 12 domů, v nichž žilo též 12 rodin. Tyto rodiny měly celkem 32 dětí. V každém domě (kromě u Malinů Florišů bezdětných) bylo nejméně 2 - 3 až 5 dětí. Všechny děti jsme byly přibližného věku v maximálním rozdílu stáří asi deseti let.

Na Pastvišti u svého domu č. p. 154
otec Miroslava Koníčka, Jaroslav
Koníček s dcerami Jarmilou a Julií.

Samozřejmě, že se kamarádili všichni společně, ale přesto převážně starší se staršími nebo mladší s malými a hlavně děvčata a kluci zvlášť.

Společně jsme se chodili koupat do Olšavy, tehdy čisté řeky, a to malí na zbrodek, větší k járku a dospělejší hoši i dívky k železničnímu mostu nebo ke splavu. Zvlášť u mostu bývalo živo. Tam totiž ti odvážnější prováděli skoky do vody buď z prvního, nebo druhého kalandru.

U Olšavy nad starým splavem na začátku šedesátých let

V této sportovní disciplině nás udivovala velmi odvážná Vlasta Malinová, zvaná „Kuna“ (později manželka Stani Zpěváka). Vlasta byla výborná plavkyně a s ní závodila často i další děvčata. V parném létě jsme se sázeli, kdo se vícekrát za den okoupe. Bylo to někdy až dvacetkrát.

Abych si letní koupání zpestřil, tak jsem jezdil v našich trokách (na zabíjačky) tak jako v loďce. Troky byly půlkulaté, a proto vratké, přesto jsem na nich projedil Olšavu od splavu do Veletin, nebo na druhou stranu do Míkovic. proudy.

V těch dobách, kdy řeka i okolí bylo čisté, jevil se život u vody plný romantiky. Tůně se střídaly se zbrodky a často byly překážkou také proudy.

Starý splav na Olšavě před regulací

Někde bylo vody „po kotníky“, jinde „zrádné proudění“ a tůně s nebezpečnými víry. Také skákání do řeky bylo někde nebezpečné. Nevyplatilo se riskovat. O tom svědčí též zmařený život Karla Tetery, mladého dvacetiletého hochy, který při koupání nad splavem podcenil nebezpečí riskantního skoku ze skalní zdi splavu dolů do peřejí řeky a už nevyplaval živý. Tak si i zdánlivě klidná Olšava vyžádala krutě svou daň.

A v případě rodiny Teterovy to byla tragédie zvláště krutá, protože prvorozený syn Toník také zemřel (v páté třídě školy), protože opět na Olšavě, v zimě zamrzlé, se probořil, těžce onemocněl, z ledové vody dostal zápal plic a jeho život tak nešťastně skončil. Opravdu krutý osud dvou synů z jedné rodiny.

Starý splav na Olšavě

Zimní bruslení na Olšavě se stalo osudným také pro Ladu Stuchlíka. V místě pod humny se pod ním prolomil led, a přesto, že se o jeho záchranu snažili mnozí starší občané, skončil mladý život pod ledem a jeho tělo vyplavalo bez života.

Zamrzlý starý splav